

Mladostnih lic sva pela, src še mlajih.
Zdaj vrnil si se k meni — k možu mož.
Jaz slutim: ali nisi v ptujih krajih
Okusil tudi trnja več kot rož?

In ali nisi to dobil spoznanje,
Da sleharn sèn le kratko mami nas?
Da kliče nas življenje na dejanje,
Dejanje resno, kot je resen čas?

Ljubezni vnovič ti ne bom prisezal;
Rodil je naju jeden rod in kraj.
Mladostni sèn je naju nekdam vezal,
Dejanje moško naju veži zdaj!

Da le si zopet tukaj, draga duša,
Po kateri hrepenel sem tolikrat!
Da le te zopet gleda in posluša
Prijetelja prijatelj, brata brat!

Anton Medved.

Pripovedka o bedastem carju.

„Hej, derviš sveti, v raj mi glej,
Kaj prorok dela zdaj, povej!“
In derviš sveti zrè v nebó
Pa carju govori tako:
„Baš kave čašo pije zdaj!“
„I nama prinesó je naj!““

Ne veš-li, car, da si bedak?
Ne veš, da derviš je lisjak? — —

„Hej, derviš sveti, v raj mi glej,
Kaj prorok dela zdaj, povej!“
In derviš sveti zrè v nebó
Pa carju govori tako:
„Baš Alaha zahválil je
In čibuk si zapálil je.“
„I midva ga zahváliva
In pipe si zapáliva!““

Ne veš-li, car, da si bedak?
Ne veš, da derviš je lisjak?

„Hej, derviš sveti, v raj mi glej,
Kaj prorok dela zdaj, povej!“
In derviš sveti zrè v nebó
Pa carju govori tako:
„Baš sredi ravnega poljá
Konjiča vranega igra.“
Že osedlán, že obrzdán
Stojí pred carjem konjič-vran.
„V Arabiji se je rodil,
Iz njenih vod je čilost pil,
In brz je, kakor veter njen,

In kakor solnce nje, ognjén.
A, derviš, ti, ki svet si mož,
Kónjiča tega jezdil boš.
Zato, da tebi prednost dam,
Naj zá-se osla osedlam!““
Derviša nosi čil konjič,
No carja, oh — pa siv oslič!

Ne veš-li car, da si bedak?
Ne veš, da derviš je lisjak?

In sredi polja plašen, tih,
Krščanski sreča ju menih.
„Hej, pop pobožni, v nebo glej,
Kaj dela Bog, ti zdaj povej!“
Kakó, kakó menih drhtí:
„Oh — to mogoče meni ni!“
„Kakó, da ne, saj derviš ta,
Kaj dela prorok, vedno zna!““
A, to je tisti car-bedak,
To tisti derviš je lisjak!
Menih se spomni, zrè v nebó,
Pa carju govori takó:
„Baš skoz linico nebá
Mi zrè v dolinico svetá.
In ž njim vsi nebeščáni zró
In glasno, glasno se smejó,
Ker nosi derviša konjič,
A carja, carja — siv oslič!“ —

Zdaj veš pač, car, da si bedak!
Zdaj veš, da derviš je lisjak!

Gojko.

Biserji.

11.
Bedak je, ki v ženske se pravde zapleta,
Ker ženska z metló in z jezikom pometa.

12.
Neumen je, ki kači upa,
Ker redko kača je brez strupa.

13.
Nektero drevó vsako vigred je v cvetju,
A sadja ne daje ob vsakem poletju.

14.
Ko ljudje bi nič ne spali,
Kdaj pa bi tatovi krali?

Anton Hribar.